

Jakoubek

MUDr. Ivan Rusnák, CSc.

Úloha nemoci při poznávání zákona života

Přeloženo ze zvukového záznamu se souhlasem autora.

Budeme dnes hovořit o nemoci a zdraví. To je tematika, která nás zcela určitě zajímá všechny. Myslím, že tak, jak tu jsme, nikdo z nás nemůže říci, že byl celý život zdravý, že ho nikdy nepostihla žádná nemoc. Nemoc je něco, co každým z nás hýbe. Povíme si, jak nemoc vzniká, proč vzniká, kde jsou skutečné příčiny. Naše medicína postoupila hodně dopředu. Ovládá mnoho diagnostických postupů, ale já to cítím jako ten, který žije v medicíně už více jak 30 let. Naše medicína je vynikající v oblasti - jak nemoc vzniká, jak se rozvíjí, ale o skutečných příčinách, proč vzniká, víme velmi málo. Naše medicína je opravdu vynikající, odborně řečeno, v oblasti patogenity, tedy jak se nemoci vyvíjejí, ale v etiologii, tedy skutečné příčiny nemocí jsou nám zahaleny. Povíme si to na konkrétních příkladech, ale pojďme pěkně od začátku. Zaposlouchejme se do slova nemoc. Zkusme si ho nechat zaznít. Já nemohu, nemám moc - nemoc. Nemohu žít dál tak, jak jsem žil. Nemoc je něco, co nám odebírá sílu, co nás zastaví. Už nemám sílu, nemám moc žít tak, jak jsem doposud žil. Nemoc má veliký význam, je to signál, který nás upozorňuje na to, že můj způsob života do této chvíle nebyl správný. Že nám je milostivě a zároveň přísně odebírána síla, odebírána moc. Protože pokud mám moc, mohu jít nesprávným směrem a mohu dopadnout velmi zle.

Pokusme se na nemoc podívat trochu jinak. Doposud jsme hleděli na nemoc jako na nepřítele, kterého je třeba zničit, nad kterým je třeba zvítězit. Prostě chceme život bez nemocí, bez jakýchkoliv chorob, ale velmi rychle pochopíme, že to není možné. Že nemoc má jiný význam, než význam utrpení, v kterém bychom měli růst. Totiž utrpení nemuselo být, pokud bychom žili správně. Tedy nemoc nás má upozornit, že něco konáme proti zákonům. Nemoc má být pomocníkem k pochopení zákonů a to je jádro dnešní přednášky, kterému se budeme věnovat. V některých situacích je nám to úplně jasné. Např. kde moc kouří, bude mít většinou dříve nebo později nemocné průdušky, nemocné plíce. Myslíte, že je nutné pro pacienta, který evidentně onemocněl důsledkem přílišného kouření vyvíjet nové a nové léky. To by nemělo smysl. Je přece jasné, že takto nemocný člověk musí především a v první řadě odložit cigarety, které mu ničí zdraví. Pokud odtrhneme příčinu od následku, pak se nikdy nedostaneme ke zdárnému konci. Protože my ho budeme léčit, vymýšlet stále nové léky a on si bude dál kouřit. Takže je jasné, jakou chybu dělá, nedodržuje zákon o tom, že tělo je chrámem ducha. A když má duch dozrávat, musí mít zdravé tělo. Zdravé tělo je podmínkou, abychom mohli dozrávat duchovně. Kdo kouří, ten ničí chrám ducha a zkracuje si svůj život pozemský. To nám je celkem jasné. Pokud někdo nadměrně užívá alkohol, je jen otázka času, kdy se objeví onemocnění jater. A je zde stejná otázka - zda vymýšlet další a další léky a nebo mu jasné říci, že je nutné především přestat s pitím alkoholu. Podobné je to i s tím, kdo nadměrně jí. K jeho obezitě se přidávají další nemoci jako je cukrovka, vysoký krevní tlak, a jiné choroby. V těchto třech případech je to celkem jasné. I medicína v tomto našla svá pravidla a především dbá u těchto lidí na odstranění prvotní příčiny. Ale úlohou dneška je postoupit dále. A tak vám chci povědět další příklad z praxe.

Řada lidí dnes chodí k lékaři s tím, že je bolí žaludek. Podle uváděných příznaků je většinou podezření na vředovou chorobu. Vezměme si to konkrétně. Dejme tomu, že pacientovi po vyšetření skutečně zjistím vřed na žaludku. Předepíši jeden z řady účinných léků, pacient po několika dnech přestane mít bolesti a po vyšetření za 6 týdnů zjistím, že je vřed zahojený. Mohu být sám se sebou spokojený. Jsem nejen dobrý diagnostik, ale umím i dobře léčit. Je to tak? Ano, podle dnešních poznatků to tak je. Jenomže se v některých případech stává, že se pacient zhruba do 6 měsíců vrací se stejnými potížemi, znovu ho bolí žaludek, znovu má stejné příznaky vředové choroby. Jsem špatný lékař? Nebo jsou léky málo účinné? Ne! Totiž pokud si s tím pacientem nesesedneme, nezačneme se rozhovorem dotýkat jeho duše, tak nemůžeme postoupit dále. Většinou z praxe víte, jak funguje dnešní medicína. „Další prosím, posad'te se, co vás bolí, žaludek. Vy jste už měl v minulosti vřed, tady vám předepíši gastrogel nebo maalox a můžete jít domů.“ To je běžný způsob na ambulanci. To hovořím do medicínských, lékařských řad a vy s tím máte jistě podobné zkušenosti. Protože lékař má hlavně starost dát to do počítače, vyhodit počet bodů pro pojišťovnu, aby mu zaplatili a další prosím. Pokud se nezačneme zaobírat podstatou člověka, jeho duší, nemůžeme postoupit dále.

Vezměme si jiný příklad. Běžná angína. Stačí na ni penicilin. Švédové udělali už asi před 20 lety statistický výsledek. Rozdělili si pacienty s angínou do 2 skupin a vědomě je začali sledovat. Pacientům v první skupině řekli - máte angínu, budete užívat penicilin a za 10 dní přijdete na kontrolu. S pacienty ve druhé skupině si chvíli povídali. Např. paní, máte angínu, budete mít ještě asi 2 až 3 dny zvýšenou teplotu, ale nebojte se, pokud budete mít teplotu ještě čtvrtý den, tak znovu přijďte. Užívejte penicilin a

nemusíte se bát žádných komplikací, určitě se to vyléčí. Tedy věnovali těmto pacientům zhruba o 3 minuty víc tímto rozhovorem, než těm v první skupině a víte jaký byl výsledek? To, co se ve statistice hodnotí. Ta druhá skupina, se kterou si trochu porozprávěli, přestože jim dali naprosto stejné léky, měla neschopnost práce o 1/3 nižší. Ty 3 minuty zkrátily dobu nemoci zhruba o 5 dní. Co se stalo? Nic zvláštního. Jen ten lékař si zadarmo popovídal s pacientem o 3 minuty déle. A v tomto, si myslím, že naše medicína chybí. Jsme perfektní v laboratorním vyšetření, v diagnostických metodách jako je rentgen, fibroskop, tomografie a další. My lékaři chceme stále více přístrojů dražších a dražších, ale když to povím ekonomicky, výstupy z toho jsou stále bídější. Ani průměrný věk nestoupá, ani kvalita života nestoupá a do medicíny se dávají stále větší obnosy peněz. Asi by toto lékaři, kteří ještě nedávno stávkovali v Čechách neradi poslouchali. Američané vše přepočítávají na dolar. A víte co zjistili? Že pokud chtějí zvýšit efektivitu, tedy tu ekonomickou efektivitu zdravotnictví v Americe o 10 %, potřebují zvýšit náklady na zdravotnictví o 100 %. A na to už ani bohatá Amerika nemá. Dělá restriktivní opatření a nechce už pokračovat tímto způsobem. Ví, že je třeba hledat cosi nového, co by především pomohlo pacientovi. Dostáváme se tedy na jakýsi okraj možností medicíny. A toto i mne vždy trápilo. Proto jsem také dlouhé roky věnoval studiu - první atestace, druhá, třetí, čtvrtá, kandidatura, abyste to pochopili správně, já se tím nechci chlubit, chci tím jen říci, že jsem stále hledal něco víc a víc v té rozumové, racionální medicíně a stále jsem narážel na strop, za který se nedalo dostat dále. A nyní je tu něco, co vcelku velmi jednoduše a jasně objasňuje další cesty.

Vrátím se nyní k tomu pacientovi, který přišel zhruba po půl roce se stejnými obtížemi a bolestmi. Pokud si lékař nesedne s takovým pacientem a nezačne rozhovor asi takovým způsobem - paní, co vás trápí, jaké máte problémy? Skoro každý v první chvíli řekne - nic, tak normální život, nic se neděje. Ale to není možné, když se vám nemoc opakuje, musí tu být ještě něco v pozadí. A tak řekne - víte, se synem mám problémy už pomalu 2 roky. Lékař si v duchu řekne - aha, tak už jsem našel příčinu. Dá si do pořádku problémy se synem a choroba se nebude opakovat. Ale to je stále málo. Nemusím vědět žádné detaily z toho, co se v té rodině děje. Prostě vyvstal tu problém matky a syna. A zde se musíme na chvíli zastavit. Myslím si, že je tu většina velmi vyspělého posluchačstva. Ale i tak si musíme vysvětlit, že v životě člověka, ať už jednotlivce, skupiny nebo společnosti existuje zákon, který se nedá obejít. My o tomto zákoně víme z fyziky - zákon akce a reakce. Jenomže tam ten zákon funguje okamžitě. Když praštím rukou do stolu, tak dostanu ránu i do ruky. To je akce a reakce. Můžeme toto vidět i na jiných fyzikálně-chemických dějích. Je to zákon setby a sklizně. Co si člověče zaseješ, to si musíš sklídit a nebo rčení o Božích mlýnech, které melou pomalu, ale spravedlivě, ten funguje i v životě lidí. Když tento zákon uznáme a aplikujeme ho v konkrétních situacích, tak potom není problém v tomto smyslu pohovořit s tou pacientkou a položit jí konkrétní otázku a pomoci jí promyslet a ukázat cestu k řešení jejího zdravotního stavu.

Syn se vůči ní nechová dobře. Dělá jí problémy. Ale to je pro ni sklizeň. To je pro ni reakce. Aby mohlo dojít k reakci, ke sklizni, musela ona v minulosti provést akci. Musela sít. A tak vůbec není těžká otázka se jí konkrétně zeptat: a vaši rodiče neměli s Vámi problémy? To byste se divili, co se v té chvíli stane. Jako by se jí rozjasnilo v hlavě a ona řekne - a víte jaké velké? A už jsme o krůček dále. Tedy její syn se stává jakýmsi vykonavatelem rozsudku - reakce. Je nositelem odpovědi toho, co ona zasíla. Způsobila svým chováním utrpení svým rodičům, nedala to do pořádku a tak se jí za 25 let přes jejího syna vrací to samé a ještě znásobené. Jak z toho ven? Velmi jednoduše. Je třeba, aby si uvědomila, co se stalo, aby svému synovi odpustila. Odpuštěním se odtrhne od problému. Ona totiž v okamžiku, jak pochopí toto, zjišťuje, že v její knize života, kde bylo napsané: „způsobila utrpení svým rodičům, když prožívá utrpení od svého syna“, se to gumou bolesti vygumuje. Už tam nic není. Ale protože nechápeme, že bolest přichází za to, že jsme ji my někomu jinému v minulosti způsobili, trpíme. Utrpení, když trvá jistou dobu, se promítá přes jisté, doslova definovatelné děje v našem organismu, přes stresové děje do metabolismu, do látkové přeměny jednotlivých buňkových systémů a nakonec to skončí např. vyhlodáním vředu ve sliznici žaludku. Je to tedy vyšší upozornění, nejen duševní utrpení, ale přichází i tělesné znamení, tělesná výstraha, tělesný signál, že ten člověk ještě něco nepochopil. Pokud to ta žena pochopí, to, co jsme si právě vysvětlili, a dokáže svému synovi odpustit a vědomě si řekne - kdybych tak ještě jednou žila, už to nikdy neudělám, tak získala správný poznatek o životě. Co se to vlastně stalo. Kde udělala základní chybu? Dá se to velmi zjednodušit. Ona ve svém mládí porušila jedno doporučení, které je lidem známé víc jak 3000 let. Jaké? Cti otce i matku. A protože ho porušila, vrátilo

se jí to zhruba za 25 let ve formě trápení, problémů a bolesti se svým synem. Nepochopila, proč jí ten syn trápí, přetransformovala své trápení na vřed, se kterým přišla k lékaři. Protože zatím neznáme tyto souvislosti, vidíme jen vřed a tak hurá pojďme ho léčit. Ale protože nevyлéčíme příčinu, vřed se bude vracet. Věřte mi, že konkrétně tato paní se už nevrátila. To znamená, že svůj problém vyřešila.

A toto já považuji za vrchol medicíny. Jsme opravdu vynikající ve znalostech, jak vzniká vřed. Víme, že se zvýší produkce kyseliny v žaludku a na to dáme lék, který ovlivňuje vznik kyseliny. Sníží se tvorba ochrany sliznice, dáme pacientovi ochranné látky. Ale nevyřešili jsme příčinu. Víme jen, jak vřed vzniká, ale nezjistili jsme proč. Tady máme konkrétní případ ze života, který nás v konečné fázi dovede k čemu? K jednomu doporučení, nebo příkázání. Nazvěme to, jak chceme. Ale je to věčné. S tím se nedá pohnout. To je jistý zákon, který musíme, ať chceme nebo ne, respektovat. Zatím vidíme pouze bolest a vřed. Ale chápejte, to je signál, který signalizuje jako signální lampička na palubní přístrojové desce auta, že něco není s tím organismem, s tím motorem v pořádku. Že někde není něco tak, jak by mělo být. Co s tím uděláme? Vlastně jen pomocí léků tu signální žárovečku rozbijeme, nebo ji vyšroubujeme. Ano, signál - bolest přestala, ale nedopátrali jsme se k příčině. Toto je úloha naší medicíny do budoucnosti. Víím, že kdyby tu sedělo více lékařů, že budou zřejmě protestovat. Ale mohu vás ujistit z vlastní zkušenosti, že to funguje. To není nějaká fikce, že si vymyslím, je to opravdu tak. Těch příkladů z praxe je velmi mnoho. Mohu vám povědět i další, trochu jiný. Přišel k nám rozrušený pacient - právník, advokát, s tím, že ho bolí na hrudníku. Šlo o to, vyšetřit, zda se nejedná o infarkt. Infarkt to nebyl. Ale co ho rozrušilo. Myslím, že je to znovu krásný příklad na stejný zákon - co si zaseješ, to si musíš sklidit. Totiž, co se mu stalo. V jednom obchodním domě udělal nákup asi za 500,- Kč a při tomto nákupu se zajímal i o film, který ale pak nekoupil. Jeden takový film měl u sebe v kapse, koupený v jiné prodejně. U pokladny ho ale obvinili, že tento film v jejich obchodním domě ukradl. Prožil velmi nepříjemné, ponižující chvíle, přestože ten film neukradl, nikdo mu nevěřil, nikdo se ho nezastal. Vysvětlil jsem mu ten zákon akce - reakce a položil mu takovou otázku - jako advokát jste ještě nikdy v životě neobhajoval někoho, o kom jste věděl, že nemá pravdu a ten spor jste s tímto svým klientem vyhráli? Reakce byla podobná jako u té paní, jakoby v té chvíli s něho něco spadlo. On si vzpomněl na případ ve své praxi, kdy svou obhajobou pomohl klientovi vyhrát nad někým, kdo měl pravdu a přestože on to věděl, obhajoval nepravdu a soud se přiklonil k jeho obhajobě. Zeptal jsem se: „Pane doktore, už víte, proč se Vám to stalo? Radím Vám, abyste už vždy v životě obhajoval pouze pravdu.“

Vidíme, že v životě člověka jsou skutečně pravidla hry, která když nedodržuje, tak se něco stane. Je to nejprve jakési trápení, to trápení se mění v duševní problémy - dostat se dále. To je nemalý problém, který se v dnešní době ukazuje jako potřebný. Řeknu vám, že jsem nepoznal moudřejšího lékaře v tehdejší době ještě Československu, než byl pan akademik Charvát. Nevím, jak to vše mohl stihnout. To byla doslova chodící encyklopedie medicínských znalostí. Určitě to byl jeden z nejmoudřejších lékařů v Evropě, který toho věděl nejvíce. Zajímal se o stres, zajímal se prakticky o celou medicínu a to, co psal o stresu, to bylo něco, co se dotýkalo trochu i psychosomatické medicíny. Tedy duše i těla. Nikdy to ale jaksi nedotáhl dál. Četl jsem jeho poslední článek, který uveřejnil měsíc před svou smrtí o endokrinologii stresu. Tam se pan akademik Charvát přiznává, že z medicíny pochopil mnoho. Ale oblasti vztahu duše a těla že nerozumí. Že dokonce během celého svého medicínského věku, který trval více než 70 let, se neumí k těmto problémům ani vyjádřit, ani načrtnout cestu dále, ale cítí, že jsou velmi důležité. To byl vlastně jeho poslední odkaz. - Lékaři, hledejte v tomto směru. Já jsem celý život věnoval medicíně, ale ještě je tu prostor, do kterého jsem nepronikl. - To jsou slova podle mne nejmoudřejšího lékaře, jaký v Československu za posledních 100 let žil. V medicínské praxi to byl vskutku člověk mimořádný. Tedy nejen v praxi, ale i v teorii a ve vědeckém bádání. Ale přiznal se na vrcholu svého vědeckého životního poznání ke starému Sokratovskému - víím, že nic nevím. Pochopil, že celý jeho život ho dovedl k situaci, že k té medicíně je nutné ještě něco přidat. A to je právě to, o čem hovoříme. Z toho nakonec vidíme, že tu působí zákon. Člověku se stane vždy jen to, co on sám udělá druhým. To se mu vrací a protože on nechápe přes tu bolest, která k němu přichází, příčinu, tak se to přetransformuje na tělesnou chorobu. S tou chodí za lékařem a lékař léčí jen signál - nemoc, ale nevěnuje se příčinám.

Přejdu nyní do jiné oblasti. Toto byly nemoci tělesné, ale zkusme si představit takovouto situaci. Představme si, že je tu jistá skupina, řekněme 100 lidí, kteří jednoznačně a ve všem dodržují pravidla

hry. To znamená zákony života. Žijí doslova jako andělé. Ani myšlenku nevěnují ničemu zlému. Něčemu, co není v souladu s věčnými doporučeními. Vím, že je to hypotetické a že to ve skutečnosti neexistuje. Ale přesto si to zkusme představit. My nejenže vidíme, co dělají, ale umíme vnímat, i co si myslí, máme takovou možnost. A nyní v tom pokusu se stane následující - jeden z nich se rozhodne vědomě lhát a krást, aby si přilepšil. Co se bude s ním dít? Když se do toho vžijete, pokud někdo lže a krade, musí si začít dávat pozor, aby ho nechytli. Tedy musí být v ustavičném střehu. Když se toto stane jeho systémem života a bude žít takto stále, následuje další fáze. Takový člověk bude muset nutně začít podezřívat ty druhé, těch 99 ostatních. Protože když to dělám já, nedělají to i oni? Podle sebe soudím tebe, to je běžné pravidlo hodnocení. Musí tedy dávat pozor nejen aby ho nechytli, ale začne spekulovat- nekradou i oni? Neokrádají mne? Je to logické. Co se s ním bude dále dít. Onemocní chorobnou vztahovачností zvanou paranoia. Skončí na psychiatrickém oddělení. Proč? Protože vědomě kradl a vědomě lhal. Porušoval zákon. Věděl, že se to nemá a přesto to dělal. Za vědomé porušování zákona, tedy ne za chybu. Když se vrátíme k té paní, která měla problémy se synem, ta ten zákon ještě neznala. Dělal chybu a přišel tělesný ukazatel, tělesný signál - vřed. Ale ten člověk z té naší skupiny věděl, že dělá zlo, které skrýval. Těch 99 na to vůbec nepřišlo, ani to netušili, protože sami žili poctivě. Jen on to dělal. A tedy vědomý nositel zla, které vůči svému okolí projevoval a zakrýval, skončil na psychiatrii.

Takže, řekli jsme si příklad na vznik onemocnění tělesného i duševního. Samozřejmě nemůžeme jednoznačně říci, že ten, kdo má paranoii je zloděj a lhář, k tomu musíme přistupovat velmi opatrně, protože my lidé totiž i trochu závidíme, i trochu nenávidíme, i trochu možná lžeme a to všechno se míchá do takové jisté masy našich chyb, ale máme velmi různá promítací plátna na našem organismu. Takže pozor, to co jsem uvedl jsou jen teoretické příklady a nemůžeme podle toho usuzovat, že ten je takový a takový člověk. Je to jen člověk, který dělá nějakou chybu, kterou má napravit a jsou i lidé, kteří dělají vědomé zlo a skrývají ho. Ale na každého dojde. Je to jen otázka času.

Takže jsme si řekli další příklad v tomto směru, který by nám to pomohl trochu více osvětlit. Z toho plynou i celkem jiné léčebné poznatky. Totiž, pokud bych si s tou paní, která přišla opětovně s vředem na žaludku nepohovořil o vzniku jejího onemocnění takovým způsobem, jak jsme si povídali, tak pokud ji ten syn bude trápit 10 let, bude ona chodit vždy znovu a znovu se stejným onemocněním. Ale jakmile si to vysvětlíme, tak to končí. A co to znamená? Že léky jsou špatné? Ne, léky jsou dobré, ale za takovýchto okolností by byla spotřeba léků 20ti násobná. Při uvedeném postupu stačí jeden léčebný proces, max. dva. Ušetříme cca 18 léčebných kúr. A to jsou i nezanedbatelné finance, které takto ušetříme. Stále chybí peníze na medicínu, chybí, protože toto ještě nevíme. Nahráváme vlastně farmaceutickým firmám, aby měly stále vyšší produkci a vyšší zisky. Nevím, jestli víte, že na prvním místě ve světě, co se týká ekonomiky a zisků jsou zbraně a na druhém místě léky. Ekonomicky toto, co vám povídám, nebudou nikdy farmaceutické firmy podporovat. Neumíte si představit, jaký je na nás lékařů tlak. Já se každý den setkávám alespoň se dvěma, třemi různými firemními agenty, kteří nám nabízejí všechny možné léky. Přijíždějí v luxusních autech, protože tyto firmy mají nepředstavitelné zisky a takovéto přednášky nikdy podporovat nebudou. Oni nás naopak bohatě sponzorují na všech přednáškách, které podporují odbyt léků. Snaží se od nás přes pojišťovny odčerpat velké peníze na své chemické zboží. Ale neplačme, že nemáme peníze, když nechceme najít správnější cesty. Neříkám, že naše diagnostické a léčebné postupy jsou špatné. Jsou dobré, ale je třeba k nim ještě něco přidat.

Nedávno mne jeden pacient, který k nám chodí na umělou ledvinu -dialýzu požádal, abych mu dal nějakou tabletku, že má nevolnost žaludku. Šel jsem se podívat do jeho záznamu a věřte či nevěřte, ten člověk denně užíval 52 tabletek různých léků. To je zhruba 20 tisíc tabletek do roka a 20 kg chemikálií, které vpravil do organismu. Protože stále uvažujeme jen v hmotných dimenzích. Jaký lék, jaké tabletky, jaké kapky či injekce ještě tomu člověku dát, aby byl zdravější? Jak by mu nemělo být špatně od žaludku, když za den spolýká 52 tabletek. Ale to znamená, že už jsme na tom stropě medicíny. Tedy už léčíme choroby z léčení. Žádný lék není zlý, když budeme učit pacienta řešit a odstraňovat příčiny jeho nemoci. Tabletky nejsou všespasitelné. Ony jsou jen pomocníky, aby člověka postavily na nohy, aby si uvědomil, kde dělá chybu, aby ji pochopil a odstranil. Úloha nás lékařů je - dát člověku znovu sílu.

Na začátku jsme mluvili o slově nemoc. Já nemohu, nemám moc. Ta situace, kdy člověk nemá moc, ho vytrhne ze života. Nemůže už dál žít tak, jak žil. Musí se zamyslet. Ale to my řešíme jen tabletkami. On se nezamyslí, vstoupí vyléčený znovu do života a žije přesně tak, jak žil doposud. A tak se k nám

lékařům znovu vrací. Můžeme se na to dívat z jakéhokoliv směru, vždy se dostaneme k tomu, co jsme si povídali.

Další příklady, které souvisí s tím, co prožíváme. Už jsme tu narazili párkrát na slovo trápení, vnitřní, citová bolest. Co to vlastně znamená. Které negativní emoce, nebo bolestné city námi hýbou. Myslím si, že každý z nás prožil to, čemu se říká zlost. Zlost, která lomcuje lidmi a je jistým stresogenním mechanismem. Stres mechanicky transformuje, ztělesňuje, somatizuje do metabolismu buněk. Ať už je to vzestup hormonů, anebo pokles hladiny některých látek - např. draslíku, vápníku, magnesia, o tom bychom mohli hovořit, ale to není účel.

Zlost je systém, způsob, který nám signalizuje - ty nositeli zlosti v této chvíli konáš něco nesprávného, neďalej to, porušuješ Boží zákon o svobodné vůli. A když se budeš zlostit často, tato zlost ti přinese tělesnou chorobu. Např. vysoký krevní tlak, infarkt, protože to je nakumulovaná obrovská energie. Musíme si uvědomit, že ve chvíli citového prožívání jsme napojeni na tu nejvyšší duchovní sílu. Čím větší vnitřní pohnutí, větší intenzita zlosti, tím více ji přijímáme. A když tu sílu správně netransformujeme do něčeho dobrého, pozitivního, ta síla se obrací proti nám a ničí nás. V tom okamžiku, jako bychom se zapojili do zástrčky. Elektrina není ani dobrá, ani zlá. Elektrina prostě je. Můžeme ji použít k tomu, abychom např. upekli vynikající dort, ale tím stejným proudem možno i popravit člověka na elektrickém křesle.

Nejvyšší duchovní síla není ani dobrá, ani zlá. Je na nás, jak ji přetransformujeme. Nám je dáno, že smíme používat tu nejvyšší energii. Ale když ji používáme nesprávně, vytvoří se celý systém mechanismů, který námi uškodí. Negativní emoce, negativní, neharmonické, zlé citové stavy jsou signálem, že děláme něco nesprávného.

Mohu vám povědět další příklad z praxe. Minulý týden jsme přijali do nemocnice paní, která přišla z pohřbu své dcery. Byla úplně zdrcená žalem a smutkem, který nedokázala nikterak zvládnout. Přitom o sobě tvrdila, že je hluboce věřící. I pohřeb její dcery byl církevní. Ale ona nepřiměřeně plakala, nařikala, ten smutek ji ovládl natolik, že už neviděla nic jiného. Co je to nepřiměřený žal a smutek? Na jedné straně byla věřící a na druhé straně nebyla ochotna přijmout smrt své dcery, která prostě musela přijít podle jistých zákonů. Ty zákony, to je vůle Tvůrce, toho Nejvyššího. Ale ona tím převelikým žalem, třebaže tvrdila, že je věřící, protestovala proti Božím zákonům. Jednoznačně - tedy nepřiměřený žal, velký smutek, doslova takový smutek, kterým se nechala zmítat a kterým zaplavila celé své okolí, bylo jen vyjádřením toho, že není ochotna přijmout podle zákona to, co se stalo. A toto se obrátilo proti ní. V tom okamžiku dostala obrovské množství energie, tak velké, že její srdce to nezvládlo. Propuklo to infarktem. Podobných případů je celá řada. Nestačí takovouto pacientku pouze chlácholit, ale je třeba ji jasně povědět pravdu: „Bojujete proti zákonům a běhu života a pokud v tom budete pokračovat, onemocníte a nemoci se nezbavíte.“ Když jsem s tou paní v tomto smyslu mluvil, nakonec mi řekla: - „Máte pravdu, já jsem to nezvládla. Uvědomuji si to a souhlasím s tím, co jste mně řekl.“ Toto já považuji za medicínu budoucnosti.

Tedy nejen to, že jí budeme dávat na onemocnění infarktem všechny léky, které jí patří, ale poučit ji, proč tento stav přišel. Že v tomto případě jde o onemocnění z velkého přísunu energie, která nebyla zpracována správným způsobem. I ti pacienti to tak sami cítí a sami potvrzují. K těmto negativním emocím - zlosti, velkému žalu, patří i strach. Každý ho ve větší nebo menší míře zažil. A zkusme se zamyslet, co to strach je a kdy vzniká. Víme, že v okamžiku strachu je člověk bezmocný a bezradný. Neví, jak si poradit. Jeho rozum nenachází žádné řešení. Ale když si uvědomíme, že všechny situace, do kterých vstupujeme přichází podle toho zákona, o kterém jsem mluvil na začátku - co si zaseješ, to si musíš sklidit, nic náhodného tě v životě nepotká. Ty člověče, jsi sám režisérem, scénáristou i hercem svého života, ty si připravuješ scény, do kterých musíš vstoupit, nepostihne tě žádná scéna života, žádná situace, kterou by sis sám nepřipravil. Ona ti zároveň ukazuje, co máš a nebo nemáš dělat a pokud jsi něco dělal nesprávně, tak tě i něčím zraní, ale to zranění ti patří.

Kdo si to uvědomí, zjistí, že strach nemá v životě místo. Člověk může mít strach o druhé, ale to už nejsem já, to jsou jiní. Ale i u nich se nemůže stát nic jiného než to, co jim patří. Od maličkých dětí počínaje, až po ty nejdospělejší.

Ještě se vrátím k té zlosti. Je nutné rozlišovat dva citové stavy: zlost a hněv. Hněv může být spravedlivý. Pokud bude někdo druhému ubližovat, nahněvám se a půjdu ho bránit. Ale zde nejde o mne. Tam je moje já mimo. Když se v našem citovém životě ozve moje já, je toto moje „já“ vždy mým

neštěstím. To je vždy signál, že něco nesprávně prožívám. Takže vidíme, že citové stavy jsou něčím, kde zpracováváme tu nejvyšší energii nesprávným způsobem a potom už je jen otázka času, kdy se to promítne do sféry tělesné. Děláme chybu. Není problém zvládnout jednu velkou stresovou situaci. Např. když vezmu vanu ledové vody a vyliji ji na někoho, v té chvíli je to pro něj stres. Ale osuší se, převleče se a vše je v pořádku. Ale když vezmu tu vanu ledové vody a budu mu ji po kapkách ve dne v noci kapat na hlavu, tak víte, že voda i do mramoru udělá díru. Známe z dějin, že na Špilberku takto mučili lidi. Tedy na stres nízké intenzity, ale dlouhodobě trvající nejsme vybaveni. My jsme zařízení zvládnout krátkodobý stres, ale pokud si s ním nevíme rady, neumíme ho vyřešit a tudíž v něm žijeme dlouhodobě, promítá se do tělesných chorob. Ne tedy množství práce, ale množství nevyřešených problémů je tím, co vede k infarktům.

Hovořili jsme o negacích. Pojďme nyní do opačné oblasti - k pozitivům. Je dokázáno, že např. pokud manželé v rodině žijí harmonický život, dožívají se delšího věku. Protože láska léčí každou chorobu, bez rozdílu jakou. Pokud jsme v negativních emocích, nejsme v lásce. My totiž jsme jako nějaké zařízení, jako nějaké rádio, kde přetáčíme stanice. Vlevo jsou negativní, vpravo pozitivní a ve středu je láska. A co dostaneme do toho středu, do záření, do frekvence příjmu energie, to přeměníme v lásku. Ta léčí všechno.

Povím vám jeden nádherný příklad. Američané chystali pro výzkum arteriosklerózy větší množství pokusných zvířat. V tomto případě králíků. Protože jak víme, arterioskleróza a její důsledky, to je epidemie moderní doby. Více než 50 % všech lidí v současné době v západní civilizaci umírá na důsledky arteriosklerózy. To zn., že to jsou mozkové mrtvice, srdeční infarkty, ledvinové poruchy, z toho plynoucí další problémy atd. Ten pokus probíhal následovně. Ti králíci byli překrmováni tukovou stravou a tudíž byli tlustí a měli vysokou hladinu cholesterolu. Víte, že cholesterol je jeden z faktorů, který urychluje sklerózu cév. Takže i u těch králíků se skleróza rychle rozvíjí. A najednou zjistili, že jedna skupina těch králíků, přestože je tlustá, a přestože má vysokou hladinu cholesterolu stejně, jako ti ostatní králíci, měla arteriosklerózu jen asi jednotřetinovou oproti těm ostatním. Zkoumali, v čem to je. Víte, na co přišli? Zjistili, že o tuto skupinu se staral chovatel, který je měl rád. Jak se to projevovalo? Prostě si s nimi občas povídal, pohladil je, občas si některého pochoval. Staral se o ně s láskou. Samozřejmě, že tomu nejdříve nevěřili. Ale zopakovali pokus znovu a pak ještě několikrát a div se světe, vyšlo to vždy stejně. A nyní to přesuneme do našeho života. Jestliže je arterioskleróza onemocnění číslo jedna, nezapomněli jsme se my tak náhodou vzájemně každý den trochu pohladit? Nezapomněli jsme tak náhodou žít každý den v lásce? Ale nemusí to být jen pohlázení rukou, vždyť stačí milý pohled, ochotné podání ruky, pochvala, úsměv, to všechno jsou projevy lásky. Myslím si, že to, že lidstvo v současné době umírá na arteriosklerózu a ne na stáří, je jednoznačným projevem toho, že jsme zapomněli žít v lásce. Každý se žene za něčím a stále odkládá - až potom, až budu žít klidně a pokojně, až potom, a najednou neexistuje žádné potom, najednou nastává čas rozloučení a je konec. Nevládnul jsi, musíš odejít. Nic jsi se nenaučil, budeš mít příležitost možná někdy jindy ještě jednou, ale nyní už ne. Protože kráčíš stále nesprávným způsobem. Dokonce i smrt - dá se říci, může být v některých případech krásným ukončením, protože ten člověk nic nepochopil, navázal by na sebe velmi mnoho problémů, které by těžko řešil v dalších fázích svého života. *ne sebevícda - neobhopud*
Vzpomínám si na další příklad z jednoho amerického medicínského časopisu, ve kterém se píše o cukrovce a o jednom konkrétním případě malého děvčátka. Američané se o takovéto věci zajímají více než my. Popisují tam onemocnění děvčátka cukrovkou a její léčení podle nejlepších možností, jaké ji byli schopni lékaři poskytnout, ale její zdravotní stav se ne a ne zlepšit. Ošetřující lékař z ní byl nešťastný. Najednou se mu ztratila z dohledu, přestala k němu docházet a on si myslel, že si rodiče našli jiného lékaře. Ale přišli až asi za půl roku. Tam je možnost samostatného monitoringu, tak že si pacient hodnotí sám hladinu cukru. Zjistili, že cukrovka je v pořádku. Lékař se ptal, kde a jak se léčila. Řekli, že se to samo upravilo. Znovu se ptal, co dělali, co mohlo mít vliv na její uzdravení. Opět řekli, že nic, změna byla pouze v tom, že se přestěhovali do jiné čtvrti, holčičce koupili malé koťátko a za třetí: u sousedů měli nemocného chlapečka a ona si s ním chodila hrát a pomáhat mu. Cukrovka se dala do velmi dobrého stavu, aniž by dělali nějaké další léčebné zásahy. Tím, že to děvčátko mělo vedle sebe zvířátko, kotě, a staralo se o ně, to je vztah lásky. A vztah holčičky k nemocnému chlapečkovi v sousedství je opět vztah lásky a toto zlepšilo její cukrovku. Nenašli nic jiného než toto.

Další příklad: do některých Domovů důchodců povolili starým lidem mít u sebe kočky. Tito lidé podstatně méně chodili k lékaři. Ti, co měli vedle sebe zvířátko, tedy měli někoho, koho měli rádi a kdo měl rád je, u těch se chorobnost snížila. Znovu jeden z nepřímých důkazů, že láska funguje v každém věku, jak u malých dětí, tak u dospělých do pozdního stáří. Vždyť tak velká nemocnost dětí, které navštěvují jesle a mateřskou školu je projev toho, že děti touží po lásce, že jsou odtržené od rodičů a tím je jejich nemocnost podstatně vyšší.

To jsou jen další konkrétní a praktické příklady, že to funguje. Je dobré obracet se na staré, věčné pravdy. Hovořili jsme o tom, že nemoc je signál, že jsme nesprávně žili a pokud chceme být zdraví, musíme pochopit význam nemoci. Nemoc není nic zlého. Nemoc je přísný a laskavý ukazatel toho, že máme něco změnit, že nežijeme správně.

Když se vrátíme k biblickým výrokům starým 2000 let, toho největšího léčitele - Syna Božího, Ježíše, jak on končil každý zázračný akt uzdravení. Vyléčil silou, kterou měl k dispozici a řekl uzdravenému - „Odpouštějí se ti hříchy, jdi a už nehřeš“.

Zamyslete se nad tím, vždyť on je vyléčil a pověděl jim příčinu jejich nemoci. Proč jsi byl nemocný - protože jsi hřešil, nedodržel zákon Boží. Naučme se konečně tyto zákony, dodržujme je a budeme na tom zdravotně dobře. Budeme na nemoc pohlížet jinak než dosud. Není naším neštěstím, je jen přísným upozorněním, že nositel každé nemoci v něčem dělal nebo dělá chybu.

Nyní budeme hovořit o dalších problémech, které se týkají nemoci a zdraví, o léčbě, jaká si myslím, by v budoucnu měla být. Přitom vůbec neztracuji nic z toho, co dnešní medicína dělá. Je to dobré, ale není to ještě dostatečné a dokonalé. Dnešní medicína musí ještě dostat korunu a ta koruna je medicína duchovní. Budeme to muset pochopit, i když naše klasická medicína se tomu bude ještě dlouho bránit. Ještě se ozve mnoho útoků - tak to nemůže být, vždyť o tom nemáte žádné důkazy. Totiž to, o čem hovoříme, se nedá chytit do ruky, nedá se vyšetřit z krve, kterou odebereme ze žíly.

Láska, nenávisť, žal ani závist se nedají odměřit, ale přece víme, že jsou. Ale nebudeme přece zavírat oči a strkat hlavu jako pštros do písku, že to, co zatím nemůžeme dokázat, neexistuje. Vždyť přece všichni cítíme, že tomu tak je. Že problém duše, ducha a těla už je na programu dne. Nemůžeme ho nevidět. A kdo chce zůstat slepý, ať zůstane. Ale pojďme o krok dále. To vyžaduje doba, která přichází. Můžeme pokračovat vašimi otázkami a já se pokusím odpovědět podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Neříkám, že všechno vím. Vůbec ne. Ale když budeme pozorně spolu rozmýšlet, uvažovat a hlavně vycitňovat, tak není problém, abychom dospěli k pravdivým závěrům. Totiž pozorné vycitňování nám nedovolí jít nesprávným směrem. Ať si položíme jakoukoliv otázku, když budeme k ní poctivě přistupovat, tak najdeme odpověď.

Paní v zadní řadě se mne ptala, jak je to s onemocněním kloubů a naší kostry. Už jsem vícekrát uvažoval o této problematice a pokusme se udělat analogii jako vztah mezi tím, co je duchovní, duševní a tělesné. Co je oporou těla? Naše kostra. A klouby jsou místem, kde se ohýbá. Ještě jednou. Oporou našeho těla je kostra. Něco, co je definovatelné chemicky jako sloučenina vápníku a jiných organických látek, fosforu, magnesia a jiných. Co je oporou ducha? To si nechme v hlavě proběhnout. A co je prvotní? Uznáváme to, že prvotní je duch, který formuje svoje tělo? Myslím si, že jednoznačně.

Nezapomenu na to, o čem jsme hovořili, ale napadá mne něco, co je velmi pěkné a milé, a co bych vám chtěl povědět. Tedy duch je prvotní a tělo je druhotné. Zkusme se zamyslet nad něčím takovým, jako je tvář člověka. Tedy náš obličej. Existují pravidla, která znají už malé děti. Např. když chceme nakreslit smutného panáčka, nakreslíme pusinku tak, že jde od jednoho ústního koutku obloučkem směrem dolů k druhému. Naopak veselému panáčkovi nakreslíme pusinku od ucha k uchu. V čem to vlastně je, že i děcko pozná, že jeden panáček je smutný a druhý veselý. Že jsou tu jisté mimické projevy, jisté vrásky, jistá charakteristika tváře, která je výrazem toho, jak citově emocionálně dlouhodobě žijeme. Totiž ať chceme, či nechceme, když se nekontrolujeme rozumem, naše tvář, její charakter, je daný naším citovým stavem. Cit, duch, kterého práce cit kontaktuje s tělem v oblasti solární pleteně. To je to místo, na které ukážeme, když říkáme - pojď ke mně. I ti lidé, kteří dávají na prvé místo mozek a rozum, si neukazují při slovech - pojď ke mně - na hlavu, to by asi bylo směšné, nevhodné. Každý řekne - pojď ke mně a položí ruku na místo mezi rozhraním srdce a horní částí dutiny břišní, kde je solární pleteně. Tam je to moje „já“ lokalizované. A toto moje já, duch, přes solární pleteně a citové hnutí, které se kontaktuje se zadním mozkem, a víte, že zadní mozek je to místo, které když někdo vypije více alkoholu, přestane dobře fungovat, chodí tak, že to na něm poznáme. Naše poznání o malém mozku skončilo v této

oblasti, že koordinuje pohyby při chůzi. Ale malý mozek přenáší citové pohnutí ducha je transformuje přes přední mozek do napětí svalů naší tváře. Jinak tedy vypadá člověk smutný a jinak ten, který je veselý. Neomylně všichni víme, když někdo vejde do dveří, zda je smutný nebo veselý. Umíme to vycítit. Náš duch transformuje přes mozeček do svalové sféry jisté napětí do tváře, které pohledem na druhé rozpoznáme. Říká se, že po dlouhé době manželství se ti dva manželé začínají sobě podobat. Podobají se jako ti panáčkové, buď mají pusinky směrem dolů, nebo nahoru, nebo mají vrásky na obličejích na stejném místě a ty vrásky jsou vlastně to, co je činí podobnými. A z toho se dá jednoznačně povědět, že pokud se manželé po 20 letech společného života sobě nepodobají, každý si žije svým životem, citově úplně jiným. Tedy podobají se jen ti, kteří žijí citově stejně. Je jedno, jestli v dobrém, či zlém, ale stejně. Dokonce někdy i pán a pes se po určité době podobají. Protože i pes má nižší city, má svoji citovou sféru, umí se radovat i být smutný. Vy, co máte doma psa víte, že to tak je. I pán může přenášet své city na psa, který ho poslouchá ve všem i v citové sféře, a tak jestliže je pán agresivní i jeho pes bude agresivní, a opačně, jestliže je pán klidný, vyrovnaný, veselý, bude takový i jeho pes. Tím chci říci, že hnutí ducha se přenáší a transformuje do citů a následně do celého našeho těla. Tedy nejen do tváře, ale do celého našeho postojení. Někdo je vzpřímený, jiný ohnutý. Někdo chodí tak, jako by měl 100 kg závaží, těžko.

Vracím se k té prvotní myšlence. Duch je prvotní, tělo je druhotné. Analogie mezi kostrou a duchem. Oporou těla je kostra. Co je oporou ducha? Oporou ducha je znalost Boží vůle. Kdo má znalosti v zákonech, o kterých dnes hovoříme, které jsou vlastně projevem vůle Stvořitele, ten má oporu ducha. Ten ví, jak žít. Ví, jak má řešit situace života, ať jsou jakékoliv, dokáže vždy najít správné východisko, i když jsou těžké. Ale jsou těžké proto, že si to v minulosti zavinil sám. Kdo má oporu ducha, má i oporu těla.

V dnešní době je téměř epidemie onemocnění naší kostry. Kolik jen lidí trpí osteoporózou. Vydávají se stamilionové částky na léky a léčení, aby naše kostra byla pevnější. Proč se stala slabší? Proč se odvápnuje? Protože tělo nemá oporu, protože duch nemá oporu. Duchovní složka dnešního člověka uletěla do racionální sféry. Prostě rozum se dostal na první místo a duch spí. Dokonce velmi tvrdě spí. Pokud se nevzbudí, osteoporóza a její důsledky nás budou budit bolestí. Osteoporóza začíná po jisté době bolet. Páteř, klouby, začínají mít problémy a projevuje se to bolestí. A zde osteoporóza a její signály nás upozorňují - člověče, hledej duchovní oporu. A konkrétně k těm kloubům. V dnešní době se setkáváme často s onemocněním kyčelních kloubů a kolen. Neříkám, že všechno vím, ale zdá se, že by to mohlo být takto: Kyčelní kloub je jeden z hlavních, nosných kloubů a je to kloub, ve kterém se skláníme. Když se chceme poklonit, tak se musíme pohnout v tomto kloubu. Lidé, kteří mají problémy s kyčelním kloubem, nechci se nikoho dotknout, je to upozornění, totiž člověk, který onemocní, to není zlý člověk. Ne, je to člověk chybující, kterého nemoc chce upozornit, aby se chyby zbavil. Choroba je milost, choroba je láska. Ten nemocný člověk nedělá chybu vědomě a naschvál, ale dělá ji a za každou chybu musíme pykat. Neznalost zákona neomlouvá. Ani ve světském, ani ve věčném životě.

Kyčelní kloub znamená dogmatický názor na svět. Ten člověk má tvrdý názor a nechce pokročit dále. On něco ví a dost. Domnívá se, že víc nepotřebuje. Je v tom spokojený a myslí, že už mu není třeba růst. Ale přece všichni víme, že náš vývoj je tu nekonečný. Že se můžeme stále více vyvíjet. A tak nás kyčelní kloub upozorňuje na to, abychom šli dále. Abychom neustrnuli. A právě milostí té choroby jsme upozorňováni. Hned na první straně Poselství se píše, že ten, kdo používá cizích pomůcek ve formě hotových názorů, jde svou cestou jakoby o berlich, zatím co vlastní zdravé údy vyřadil. Tedy, kdo má nemocný kyčelní kloub, svědčí to o něm, že ustrnul, i když může být na správné cestě poznání. Ale měl by jít dále. Ten problém kloubu ho na to upozorňuje. A koleno je rovněž nedostatek pokory. Takže nechť se to nikoho nedotkne osobně a pokud se ho to dotkne, tak ať jen v dobrém a pomůže mu to na cestě hledání. Vždyť toto setkání nás nemá dovést do stavu nějaké zlosti, ale na cestu k poznání.

Další dotaz je na nádorové onemocnění. Další epidemie dneška. Znovu říkám, že se necítím být k tomu dost kompetentní, abych to říkal s definitivní platností: Mohu jen povědět některé svoje poznatky, názory a nepovažujte tuto otázku za uzavřenou. Ta bude potřebovat velmi mnoho hledání. Co je to nádor? Nádor musí vzniknout v prvotní nějaké buňce. Prostě musí mít nějaký základ. On není hned tak velký, že ho můžeme chytit do ruky, nebo že ho můžeme vidět. Totiž ta doba od vzniku první nádorové buňky do možnosti zjištění nádoru, kdy je malinký a přece viditelný, tam uplyne zhruba 2 třetiny až 3

čtvrtiny času, než ten člověk na ten nádor zemře. Objeví se nádor a řekněme, že za rok ten člověk zemře. Ale ten nádor v něm začínal růst už někdy před 2 roky. Už ta první buňka se objevila zhruba 2 třetiny času předtím. Ta první nádorová buňka, to je část organismu, která se vymkla regulačním systémům. Totiž naše buňky se stále obnovují. Rostou a umírají. Kromě mozkových buněk. Zhruba za 7 roků vyměníme všechny buňky. Ty buňky dorůstají, mají jistou dobu životnosti a odumírají. Někdy velmi rychle, jindy pomaleji. Někdy se buňky obměňují v průběhu pár dní, nebo týdnů, ale zhruba za 7 roků vyměníme celý organismus krásnými regulačními mechanismy. Ale ta první nádorová buňka se nějak vymkne těmto regulačním mechanismům. Začne si růst jako individuum, které nebere ohled na celý mechanismus. Roste, roste, spotřebovává organismus a nakonec zničí i sama sebe.

Zkusme udělat analogii se životem člověka. Člověk by měl být jako jednotlivá buňka členem celé lidské pospolitosti a každá buňka v organismu má být užitečná a má sloužit těm ostatním. Sloužit ostatním i být nápomocná, být jim prospěšná, znamená žít v lásce. Každá buňka by měla žít v lásce. Každý člověk jako člen celkové lidské společnosti by měl žít v lásce. Ale jak se taková buňka vytrhne z pod kontroly a začne si žít samostatně, není to tak i s člověkem, který má nádorové onemocnění? On jaksi přestává vidět správně svoje postavení v celé lidské společnosti a začíná si žít sám tak, jak si myslí, že je to dobré. Ale správné a dobré je jen to, co je v souladu s Božími zákony. To znamená, že ten člověk dělá někde chybu. Někde nesprávně chápe celý mechanismus života.

Znovu neříkám, že je to zlý člověk. Je to jen člověk, který dělá chybu. A tak je upozorňován zpětnou vazbou nádorového onemocnění, že to dělat nemá. Často jedním ze společných jmenovatelů lidí, kteří mají nádorové onemocnění, je obětavost nesprávně chápána. To jsou lidé, kteří se obětují tím způsobem: „já to pro vás udělám, ale počkejte, až já tu nebudu, jak budete žít beze mne“. Tedy obětavost, ale chybí v ní ten skutečný laskavý postoj. Je to takové obětování se jiným způsobem.

Není náhodou, že nádorové onemocnění lokalizuje do různých orgánů v našem těle. Vždy se lokalizuje do toho orgánu, kde ten člověk dělá největší chybu.

Nádorové onemocnění u dětí by se dalo rozdělit zhruba do 3 skupin. Pojďme začít od těch nejtěžších, které končí smrtí.

Zde si musíme ujasnit jednu věc. Myslím si, že je tu většina posluchačů, kteří nemají problém s chápáním toho, že sem nepřicházíme pouze jednou. Že přicházíme na tento svět znovu a znovu. Pokud bychom nepochopili reinkarnační systém, nemůžeme pochopit Boží spravedlnost. Mohu vám povědět, jak jsem se já dostal k takovýmto pohledům na svět zhruba před 20 roky, když se objevily knihy Moodyho Život po životě. Myslím si, že s tím většina lidí vůbec nemá problém. Já jsem si to konkretizoval v běžné praxi, protože mne to velmi zajímalo, přestože jsem neznal ještě tyto polohy, ale našel jsem pacienty, kteří se u nás na klinice dostali do stádia klinické smrti a vrátili jsme je zpět. Někteří z nich mně vyprávěli, co bylo v té době, kdy by jsme už mohli do dokumentace napsat křížek, nebo konstatovat konec. Oni uměli povědět, co je potom, kdy my konstatujeme smrt. Ale myslím si, že lidi by mělo zajímat i to, co bylo předtím, než jsme přišli. Musíme si uvědomit, že do konce tohoto života svoje chyby ne vždy stihneme odčinit. Prostě to, co si nastrádáme na tom našem účtě negativ, si pak přenášíme do dalšího života, ve kterém bychom si měli to nedobré odčinit.

Pokud se u dítěte stane něco takového, jako je smrtelné nádorové onemocnění, znamená to, že jeho duch si přenáší negativa z minulého života. A teď řeknu zdánlivě něco paradoxního. Když dítě zemře na takovouto chorobu, nebo jinou, stejně závažnou, je to skoro s jistotou proto, že to dítě si touto těžkou chorobou dokončí očistu a už se sem nikdy nemusí vrátit. Protože děti se nezatěžují další vinou, ale s vinou z minulosti přicházejí. Zároveň samozřejmě trpí okolo jeho rodiče, babička, dědeček, a těm to za něco patří. Musí to přijmout. V tom starání se o těžce nemocné dítě si určitě něco odčínají. Zdá se to možná pro rodiče paradoxní. Proč tolik utrpení pro malé dítě? Ale zároveň je to překrásný mechanismus pomoci očišťování pro to dítě, i pro jeho okolí. Dá se skoro s jistotou říci, že to dítě, řekněme v předcházejícím životě něco pochopilo, ale už nestihlo odčinit. V dalším pokračování života postoupilo dále, a s největší pravděpodobností si dokončilo svoje očišťování. Protože rozhodně ničím dalším se malé dítě zatížit nemůže. Takže je to mechanismus nemoci, který mu pomáhá. Kdo se do toho dokáže vcítit, i když je to velmi bolestné, ale zřejmě blízko pravdě? Nemluvím o absolutní pravdě, protože na to si my lidé nemůžeme dělat nárok.

Dotaz na astma.

Vždy musí být nějaký nevyřešený problém, který nositele astmatických záchvatů dusí. A znovu dech a duch. Musí to mít duchovní příčinu. Ještě ve škole nám paní profesorka říkala, že astmatické dítě je dítě z problémové rodiny, kde jsou duševní příčiny. To už lékaři vycítili dávno, že astma je jakási duševní disharmonie.

Ano, bývá astma alergické. Problém alergií je stejně tak častý. Alergie na prach, na srst zvířat, na úplně přirozené přírodní látky. Ale kolik maminek řekne: „fuj, ty jsi špinavý, zase se válíš v prachu, to je hrozné, jak vypadáš“. Ale přece hlína, prach, zem, jsou věci přirozené. Zabudujeme do psychiky dětí, že zem, hlína, je něco odporného, pryč od toho. A máme alergii na prach. Stali jsme se alergickými, nesnášenlivými s něčím úplně přirozeným. Takže těch problémů je mnoho. Je to jistá fáze hledání, jakási směrovka, která ukazuje, kterým směrem bychom se měli při hledání v budoucnosti ve spojení duchovní a tělesné medicíny vydat.

Každý pacient je jiný. V tomto našem setkání se nedají povědět jednoznačné recepty na konkrétní „proč“. Totiž, každý z nás žije úplně jinak, ale všichni bychom se měli učit žít správně.

Já si dovoluji zacitovat z Poselství:

„Kdo v sobě přechovává pevné chtění k dobru a snaží se o čistotu svých myšlenek, ten již našel cestu k Nejvyššímu. Tomu bude potom všechno ostatní přidané. Ten nepotřebuje ani knih, ani duchovní námahy, ani asketismus, ani osamocení. Uzdraví se na těle i na duši.“

Tedy čistota našeho nitra, čistota našeho chtění, čistota našich citů je základem pro jakékoliv vyléčení. Co je to dobro? Dobro vzniká jen bezvýhradným plněním vůle Boží. Dík dokonalosti v ní spočívající. Když poctivě chceme dobro, tedy to, co je vůle Boží, je zde základ k tomu, abychom se uzdravili.

Tím bych dnešní přednášku ukončil.

Toto by měl být vrchol medicíny, který každému člověku dává recept na zdraví do jeho vlastních rukou. My lékaři můžeme být jen malí pomocníci. Pokud člověk chyboval, pomoci mu postavit ho znovu na nohy a potom je na něm, aby se obrátil správným směrem a správně krácel. A to má každý z nás ve své moci.

Děkuji vám velmi pěkně za trpělivost.

Uvedený text je přepsaný Janou Šípovou z přednášky nahrané na magnetofonovou pásku se souhlasem přednášejícího MUDr. Ivana Rusnáka. Autor přednášky chce připomenout, že uvedené konkrétní příklady platí v plném rozsahu jen na anonymně vzpomenutých nemocných a není možné je přenášet na jiné lidi. Jsou ukázkou projevování se Zákonů na konkrétních lidech a mohou se stát poučením pro jiné. Autor přednášky chce zároveň všem čtenářům zdůraznit, že všechny jeho odborné vědomosti by znamenaly pramálo, pokud by neměl to veliké štěstí setkat se s dílem POSELSTVÍ GRÁLU - VE SVĚTLE PRAVDY od ABD-RU- SHINA, ve kterém našel vysvětlení na všechny své otázky o problémechžití člověka.